

Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag

Så sjöng den från himmelen utskickade änglaskaran på Jesu födelsedags morgon, när budskapet var utropat: I dag är eder född Frälsaren. »Strax vart med ängeln en mängd av den himmelska härskaran, vilken lovade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag» (Luk. 2: 13-14:)! Huru mycket mer skulle icke vi, som äro av det så högt välsignade människosläktet, vi, vilka den glada tidningen egentligen angår, böra fröjdas och sjunga detta Herrens pris! Vi vilja med Guds nåd betrakta detta stora ämne. Själva den adventstid vi är inne i just nu manar därtill, tiden av Kristi och hans rikes »advent» eller ankomst, som med antydande texter nu bereder våra sinnen för den annalkande glädjehögtiden, Kristi födelses högtid. Dessutom är detta ämne i alla tider ett högst glädjande och kärt ämne för de trogna, gudfruktiga hjärtan, som sucka efter Israels tröst. Men ämnet är ock oändligt stort. Vem ville här försöka säga något, som skulle motsvara själva den välsignade saken? Här vilja vi endast utkasta strödda anmärkningar i ämnet.

Vi sade, att detta ämne är ett högst glädjande och kärt ämne för trogna hjärtan. Ja, det är väl i sig självt så stort, härligt och glädjande, att den som kunde riktigt tro och se det gudomliga under av nåd och kärlek, som ligger och blänker därunder, »att evige Guden blir människobarn, att Skaparen ligger på hö och på skarn och oss helt och hållet sig skänker», den skulle väl för stor glädje knappt kunna leva, ja, skulle väl av idel ousäglig fröjd beständigt springa och ropa ett evigt och oupphörligt: Ära vare Gud i höjden! Ingen på jorden kan väl rätt tro och fullt besinna detta; men de trogna hava dock över detta ämne, såsom över allt vad Kristus gjort till vår frälsning, en sådan glädje, som eljest ingenting annat i hela vida världen kan skänka, och en sådan glädje, som eljest ingen annan, ingen som icke är rättrogen, någonsin haft.

Härav kommer, att detta ämne även förträffligt tjänar dig, om du en gång ville rätt allvarligt pröva halten och beskaffenheten av din gudaktighet. En sann julglädje, likasom all verklig glädje över Kristus och i Kristus, utmärker verkligen en sann kristen. På glädje och glädje är stor skillnad. Mången kan väl vid julen vara upprymd av några ljuva högtidskänslor, vartill många sammanstötande ämnen och anledningar kunna bidra; men att verkligen för sin egen del vara så glad åt själva Frälsaren och hans födelse, att han börjar älska, prisa och omtala honom, såsom man ju gör, när man är glad åt något, det kan han icke en halv timme. Mången går ännu längre: han kan vara mycket religiös, andäktig, nitisk, verksam för Guds rike, tänka och tala klokt och sant i andliga ämnen, ja, bedja, kämpa och göra många goda verk för att bli salig; men att verkligen i sitt hjärta glädjas över Frälsaren, att med lust tala om honom, bekänna och prisa hans förtjänst, det kan han icke en enda timme; och vad bevisar detta?

Ja, vad kan detta bevisa annat, än att Kristus icke ännu blivit sådana människors hjärtetröst och skatt; att de icke ännu rätteligen trott på honom; att de icke fått Anden, som giver liv; att de mitt under all religiositet antingen äro i en köttslig säkerhet invärtes, såsom fariséerna – ty då har icke Kristus sådant värde, att hjärtat kan bli glatt – eller ock ligga de i hemliga skötesynder eller tråla ännu i otro med egenrättfärdighetsarbete. Skriften kan icke varda om intet, vilken säger: Andens frukt är kärlek, fröjd, frid (Gal. 5:22). Guds rike är rättfärdighet och frid och fröjd i den helige Ande (Rom. 14: 17). Där det nu aldrig blivit frid - och fröjd i den helige Ande - där har ännu aldrig Andens liv eller Guds rike tillkommit. Och åter säger skriften: Jag tror, ty därför talar jag (Ps. 116:10). Där eder skatt är, där är ock edert hjärta; och varav hjärtat är fullt, därav talar munnen (Luk. 12:34, Matt. 12:34).

Härav åter följer, att den som icke vill tala om Kristus, icke har sin lust däri, utan hellre talar om andra ämnen, vilka väl ock kunna vara viktiga, han har i dessa ämnen större skatt, större glädje och tröst, än i Kristus, och Kristus är då icke hjärtats trosgrund, om ock förståndets och bekännelsens. Ja, härav följer, att så länge du aldrig blivit så tröstad och glad i Kristus, att du börjat vilja tala om honom, prisa och

bekänna honom, så har du icke ännu rätteligen trott, så är du antingen under syndens trældom säker och sovande eller under lagens trældom i finare eller grövre egenrättfärdighetsarbete. Så sannas ännu alltid andligen, vad de ifrån babyloniska fångenskapen frigjorda israeliterna bekände om sig: »Vid Babels floder, där sutto vi och gräto, då vi tänkte på Sion. I pilträden, som där voro, hängde vi våra harpor. Ty där bådo de oss sjunga, de som höllo oss fångna, och våra plågåre bådo oss vara glada: "Sjungen för oss en av Sions sånger." Huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land» (Ps. 137) Och så är det. Att vilja förmå en otrogen själ, som ännu är i främmande land, som ännu är främmande för Gud och bunden i sin ande – att vilja förmå en sådan till andlig glädje, är lika fruktlöst, som att vilja förmå snö och is att brinna. Sjunga och tala kan man möjligtvis; men att verkligen glädjas, det är hjärtats egen fria sak, som man icke kan tvinga sig till; och att fröjdas i Frälsaren och självmant beprisa hans förtjänst, det är Andens frukt, är Guds fria gåva. På Sion sjunges en sång om Lammet, som blivit slaktat; »och ingen kunde lära den sången» utom de tecknade. Och ingen kan smaka en rätt julfröjd utom de troende.

»Jag undrade länge», skriver en andens man, »om det var verkligt, vad jag hörde Guds ord och Guds barn så ofta omtala, om "fröjd i Anden", och "glädje i Gud"; ty ehuru jag länge hade sökt saligheten, hade jag likväl aldrig erfårit något sådant. Utom det, som jag såg i Guds ord härom, såg jag även, när jag var i de trognas umgänge, under det de läste, sjöngo eller talade om Kristus, ett visst leende i deras ansikten, samt andra glädjeyttringar, och det förundrade mig. Jag insåg tydligt, att t.ex. uti Jesu födelse låg stor anledning till glädje; jag hade ock någon viss ljuvlig känsla därav vid julen; men någon egentlig glädje över själva Frälsaren kunde jag aldrig få erfara – nej, aldrig förrän år 18**, då jag hade lärt känna, vad synden vill säga, samt just vid jultiden lärde känna min förlossning ifrån densamma eller med andra ord kom till tron; då erfor jag, vad som är den rätta julfröjden, vad det välsignade Gudabarnet i krubban har med sig. » – Se, detta tjänar oss till självprövning; detta visar oss ock, vad som egentligen fordras för att få en sann julfröjd, nämligen att hava »lärt känna, vad synden vill säga» samt i Kristus finna sin förlossning därifrån - med andra ord: här fordras bättring och tro.

Men om nu, såsom vi kunnat förnimma, icke alla religiösa, fromma, om Gud och sin salighet nitälskande själar äro bekväma att emottaga någon sann andlig glädje, huru mycket mindre är den alldeles säkra, fräcka, lättsinniga, ogudaktiga hopen bekväm därtill! Vad skola dessa lastens slavar, som ligga nere i uppenbara köttets gärningar, samt sova däröver och förskräckas som nogast ett ögonblick för helvetet, eller de skrymtaktiga, förmättna, säkra och lättsinniga andar, som med allt sitt finare eller grövre köttsliga väsende äro självbelåtna, fria och fräcka – vad skola alla dessa få vid Jesu krubba? Sannerligen intet mer, än de oskäligen djuren, oxen och åsnan, som till äventyrs stodo i stallen. Men Kristus skall ock hava sådana ovärdiga åskådare! Se, då först lär du att så värdera Frälsaren och hans födelse, att du kan glädjas däröver, när synden blir rätt tung och bitter för samvetet, när du tusende gånger ville vara henne kvitt, men icke kan själv hjälpa dig därifrån; när du försökt bättra dig, försökt bedja, försökt strida och kämpa, men, i din ömkliga vanmakt till allt detta, sjunkit allt djupare och djupare ned i din synd och uselhet, och omsider färdig att giva allt hopp förlorat, fått höra sådant om Jesus, som gjort ditt hjärta fritt och ledigt, fått trons dyrbara gåva att se din fullkomliga förlossning och tillräckliga rättfärdighet i Kristus, då, först då känner du, vad glädje i Gud vill säga, då känner du detta Gudabarnets värde, då besannar du av hjärtat profetens ord: »Inför ditt ansikte skola de glädjas, såsom man gläder sig i andtiden, såsom man fröjdar sig, när man skiftar byte»; ty du, du, Herre Jesus, du har sönderbrutit min bördas ok och min skuldras gissel och mina plågares stav, likasom i Midjans tid; ja, då säger man med hjärtats innerliga mening: Ära vare Gud i höjden.

Den som erfårit sådan förlossning, han är en kristen, han har tron, och han allena kan rätt fira jul. Men ingen må tänka, att de trogna hava sådan frid och glädje beständigt; nej, likasom alla andra Andens frukter, så är ock denna endast börjad och blir ofta av motsatta ting avbruten och hindrad; de trogna måste då stundom vidkännas mycket mörker, köld, sorg och anfäktning; därför behöva de ock ständigt

fira jul, ständigt återkomma till denna tröste- och glädjekälla och skåda Gud i barnet. Genom detta beständiga behov av den tröst och frid, som endast Jesus giver, förbliva de ock beständigt barn – aldrig fullårda, stora och självständiga män i det andliga, vilka vuxit från barnabetraktelsen, utan alltid barn – detta, som Kristus så allvarsamt yrkade, då han sade: Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I alls icke inkomma i himmelriket. Detta enfaldiga barnasinne är ock alltid behöfligt vid Jesu krubba. Det är rätt, vad man säger, att »julen är barnens högtid». Man måste vara barn för att kunna rätt skåda det stora himlaundret, att Gud vart kött och ligger på hö och strå; man måste i trosenfald likna de betlehemitiska fårherdarna, som inkommo från marken, icke Jerusalems stora kyrkoherdar, överstepräster, vilka först åtnöjde sig med att ur profeterna kunna säga, varest den nyfödde judakonungen skulle finnas, men aldrig själva uppsökte honom; och sedan, när han själv visade sig för dem, och de spände sina stora, kloka, stolta förnuftsögon på honom, icke sågo något mer i honom än »timmermannens son från Nasaret». Så går det likväl alltid, i synnerhet vid krubban, om man saknar trons och enfaldens dyrbara gåva. Ganska nödig härtill är ock en stilla, betraktande ande. Likasom den skönaste, varmaste sol icke kan uppvärma havet, då det av stormväder kastar och häver sig; så kan ock denna allra största Guds kärlek aldrig rätt uppvärma och glädja en själ, som av mångbeställsamhet, lättsinne eller lagisk självverksamhet kastar och vänder sig av och an.

Men vi vilja med några ord skynda till den stora välsignade saken själv. Vilken är då den stora, fröjdefulla saken, varöver änglarna önska jorden frid, till människorna ett gott behag och Gud i höjden ära? – Svar: »Gud vare oss nådelig! Gud öppne våra sinnen!» Det är ju intet mindre, än att Gud har blivit såsom en av oss, att Gud har blivit människa, att Gud har blivit vår broder i köttet. Vad säger skriften? »Både den som helgar, och de, som bliva helgade, äro alla av en, varför han ock icke skämmas att kalla dem bröder.» Orden läsas i Ebr. 2: 11. Vilken är »den, som helgar?» Gud, vilkens namn är Stor och Hög, den Evige och Helige. Vilka äro »de, som bliva helgade?» Människorna, de fallna, syndiga människorna. Och de äro alla av en. Vad är det? De äro bägge en natur, av ett släkte; Gud och vi äro bägge medlemmar av människosläktet; Gud är människa, vi äro människor. »Varför han ock icke skämmas att kalla dem bröder»; efter de verkligen äro bröder, såsom efter köttet härstammande från samme stamfader. Då tänker Kristus: »Varför skulle jag skämmas att kalla dem bröder? De äro människor som jag, och jag är människa som de.» Så visade han ock i själva verket, att han icke skämdes för någon, varken för sin himmelske Fader eller för någon människa, att kalla dem bröder, utan sade den ena gången till sin Fader: Jag skall förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen skall jag prisa dig (Ps. 22:23); den andra gången till en kvinna, Maria Magdalena: Gå till mina bröder och säg dem: Jag far upp till min Fader och eder Fader och till min Gud och eder Gud (Joh. 20:17); den tredje gången inför hela världen: Så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina minsta bröder, haven I gjort det mot mig (Matt. 25:40).

Om vi nu betänka, att detta är en verklig och gudomlig sanning, att Guds Son har blivit vår broder, att det icke är blott en vänlig och kärleksfull titel, utan en sann, stor verklighet, som grundar sig därpå, att vi äro alla av en; så måste vi medgiva, att om vi kunde rätt tro och besinna detta, skulle vi väl bliva utom oss av glädje och förundran, skulle vi väl knappt kunna leva; ja, så måste vi medgiva, att våra hjärtan genom Adams fall blivit förskräckligen fördärvade, stendöda, iskalla, förstockade, tillbommade och omslutna av ett tjockt, tjockt otrosmörker, då vi så litet glädjas, älska och prisa; vi skulle längta att fara hädan och med ängslan ropa: När, när skall det tunga, odrägliga täckelset, som så fördöljer Guds härlighet, borttagas? Vem skall lösa mig från denna dödens kropp?

Men ännu mera: Frågar någon efter egentliga orsaken och ändamålet, varför Guds Son skulle bliva människa, skulle antaga de förlorade barnens natur, så upplysas vi även därom i samma Ebr. 2 kap. på det allra tröstligaste sätt; nämligen i v. 14, 15: »Då nu barnen hava samma kött och blod, blev ock han desslikes därav delaktig, på det att han genom döden skulle tillintetgöra den, som hade döden i sitt våld,

det är djävulen, och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt liv igenom av fruktan för döden måste vara trålar»; och v. 17: »Därför måste han i allt bli lik bröderna, på det att han skulle bli barmhärtig och en trogen överstepräst i Guds tjänst för att försona folkets synder.» Se här: Han skulle därför hava kött och blod i likhet med de förlorade barnen, att han skulle med sin död tillintetgöra honom, som hade döden i sitt våld, det är djävulen; att han skulle frigöra dödens trålar, att han skulle försona folkets synder, att han skulle vara barmhärtig, mild, medlidande och deltagande.

Märk: människoskulder skulle med människoblod betalas, såsom var enligt med lag och rätt; en människa skulle umgälla vad människan hade brutit; »ty tog han blod av kvinnans blod, varmed han gjorde saken god, vilken kvinnan hade skadat»; därför var det ock Guds första löfte, att »kvinnans säd skulle söndertrampa ormens huvud». Och då tiden var fullbordad, säger åter aposteln, sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen, att vi skulle få barnskapet (Gal. 4: 4-5). Guds Son skulle därför födas människa och vara under den lag, som var människorna given, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen, samt därmed bereda oss barnskapet, göra oss till Guds barn. Guds Son skulle bli människobarn, på det människobarnen skulle bli Guds barn. Samma förlossning ifrån lagen genom detta barn hade Guds Ande redan genom profeten Jesaja i dess 9: e kap. tydligt och härligt förutsagt i v. 4: Du skall sönderbryta deras bördas ok och deras skuldras gissel och deras plågaes stav, likasom i Midjans tid; ty ett barn (v. 6) varder oss fött, en Son oss given. Vad är denna »bördas ok» om icke synden och lagen, som trycker oss såsom en tung börda och kallas i Gal. 5:1 ett »tråldomsok»? Vad är deras »skuldras gissel» och »plågaes stav» om icke lagen, som lik en tuktomästares eller en slavdrivares gissel slår, driver och plågar oss i samvetet för våra synder, dömer oss till döden, lämnar oss åt djävulen och störtar oss i helvetet? Sådan Guds vrede, sådant gruvligt elände är det »skuldrans gissel» och den »plågaes stav», som vår Gideon skall sönderbryta såsom i Midjans tid (se Dom. 7).

Till dessa härliga vittnesbörd om ärendet, meningen och hemligheten av Guds Sons människoblivande, läggom ännu Ebr. 10: 5-7: »Därför säger han vid sitt inträde i världen: Offer och gåva har du icke velat; men en kropp har du berett åt mig. I brännoffer och syndoffer har du icke behag. Då sade jag: Se, jag kommer; i boken är skrivet om mig, för att göra din vilja, o Gud.» Härmed ville Guds Son säga: Många offer och gåvor, brännoffer och syndoffer hava före min ankomst blivit offrade åt dig, o Gud, du har ock själv så befallt; men icke var det dessa offer, som du egentligen ville hava – min kropp var det, som du menade; min kropp var det, du därmed velat beteckna; min kropp skall göra det; se, jag kommer nu, i boken är skrivet om mig: jag är den, som skall göra din vilja, o Gud; jag skall vara den gåva och det syndoffer, som skall borttaga världens synder.

Här hava vi då hemligheten uppenbarad, hemligheten av detta barn, varom änglarna så fröjdefullt bebåda: I dag är eder född Frälsaren; i dag är den länge lovade och förebildade Förlossaren kommen; i dag haven I fått en stor släkting, som har goelsrätten över eder. Goelsrätten? ja, det är ganska märkvärdigt att veta och betrakta lagens föreskrift om en »goel», och huru Kristus i gamla testamentet blivit kallad vår goel. Ordet är i vår svenska bibel översatt med »förlossare», när det brukas om Kristus, såsom i Jes. 41: 14; kap. 54: 5, 8; kap. 59: 20; Job 19: 25, m.fl.

I Jes. 41: 14 har Kristus själv kallat sig masken Jakobs, Israels goel; likaså i kap. 54: 5, 8. – Ordet »goel» har i hebreiskan en dubbel bemärkelse: först betyder det en blodsfrövant, som har närmaste släkträtt till någon; såsom i Ruts 2:20 står: »Denne mannen är oss nära (är »vår goel») och är en av våra skyldemän»; och i 3 Mos. 25: 25 kallas goel för närmaste bördeman. För det andra betyder ordet en lösare, vilken, såsom »näste skyldeman» eller närmaste blodsfränder, bör efter lag låta sig vårda om sina utarmade släktingar. Sådan är lagen för en goel på nyssnämnda ställe, där det står: »Om din broder råkar i armod och säljer något av sin arvsbesittning, så må hans närmaste bördeman komma och återbörda det hans broder har sålt. Och om någon icke har någon bördeman (goel)» m.m.

En sådan goel, lösare och blodsförvant hava vi nu fått uti Kristus genom hans mandomsanammelse. Vi människor voro för skuld insatta i ett gruvligt fängelse, i den »brunnen, i vilken intet vatten är» (Sak. 9:11), nämligen under den oryggliga lagens dom och förbannelse, vi hade råkat i den eviga dödens yttersta nöd, och ingen av alla våra släktingar fanns, som kunde hjälpa oss därutur; då lät Gud sin ende älskelige Son bliva vår goel, vår näste skyldeman, blodsförvant och bördeman. »Nu väl», sade då Sonen, »efter ingen kan själv förlossa sig, och det arma folket icke heller har någon enda släkting, som vore i stånd att utlösa dem, så vill jag själv träda fram och göra det; jag vill bliva deras släkting och bördeman.» Kommen, hören, I arma, förförda, olyckliga människobarn! Jag, Herren, den helige i Israel, vill genom min mandomsanammelse bliva eder närmaste släkting och genom mitt blod och min död bliva eder bördeman, eder förlossare; på det I, mina släktingar, som haven förtjänt döden, mån befrias därifrån och evinnerligen hava frid. Vill du tro på mig, så »frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder Faders goda behag att giva eder riket». Se, att Guds Son blivit en sådan vår goel, vår broder, släkting och förlossare, är ju ingen dikt eller dröm, utan evig, gudomlig sanning, såsom vi nu sett av skriften. Men är det sanning, så är det ju en övermåttan förträfflig, märkvärdig och ljuvlig sanning.

Men likasom namnet goel, så lär ock namnet Immanuel visserligen hava något viktigt att innebära, efter Herren så uttryckligt förutsade, att hans Son skulle bära det namnet. »Se, en jungfru skall varda havande och föda en son, och hon skall kalla hans namn Immanuel» (Jes. 7:14). Det betyder, såsom det ock i Matt. 1:23 uttydes: Gud med oss, ty han är Gud i vårt kött. Gud vår broder, Gud vår vän, Gud för oss och Gud uti oss; Gud, som antagit sig vår sak och står på vår rätt, Gud, som håller med oss och försvarar oss, Gud, som träder fram för oss och beder för oss, Gud, till vilken vi alla skola hava tillförsikt och tillflykt. O, ett ljuvligt namn, en härlig sak; Gud med oss, Gud för oss, och uti oss! Huru skulle han bättre kunna draga oss till sig – oss arma, skrämde, för Gud och allt härligt skygga och flyktande Adamsbarn – än när han blir vår Immanuel, själv blir människa såsom vi? Detta var ock otvivelaktigt en av Guds Sons avsikter med sitt människoblivande; ty Gud utom människonatur, Gud i sitt eget heliga, härliga väsende, var en förtärande eld, förskräcklig att nalkas. Men nu, nu hava vi en sann människa på himlens högsta tron, en släkting, en goel och Immanuel på Faderns högra sida i höjden; och vi böra aldrig annorlunda föreställa oss Gud; Sonen i köttet var »hans väsendes avbild»; vi skola ingen annan Gud söka, än honom, som är vår broder.

Vi hava nu förstått de förnämsta orsakerna, varför Guds Son blev människa; men tilläggom ännu en: Gud har ock med sin Sons människoblivande velat återskaffa den i skapelsen med Guds avbild högtärade, men genom syndafallet förnedrade, utskämde och föraktade människonaturen dess rätta ära, adel och anseende; ty vilken större ära och härlighet kunde väl vederfaras oss arma, förnedrade och ovärdiga människor, än att Guds Son själv har blivit en människa som vi, har påtagit sig vår natur och sitter såsom människa på Guds högra sida samt med en evig och oinskränkt makt regerar allting i himmelen och på jorden? Ja, om vi rätt kunde tro och besinna sådant, så är det ju likväl en obegriplig heder och ära att kunna med sanning säga: Guds Son är människa som jag, och jag är människa som Guds Son – sådant, som icke ens änglarna kunna säga om sig; »ty änglar tager han sig ju icke an, utan Abrahams säd tager han sig an» (Ebr. 2: 16); så att änglarna hade skäl att önska och säga: Ack, den som hade varit människa! Såsom Luther säger: »Änglarna äro väl härligare väsenden, än vi människor; likväl har Gud mer och högre ärat oss och närmare förenat sig med oss, än med änglarna, i det han icke har blivit en ängel, utan en människa. Detta är en så stor ära, att en ängel väl måtte önska sig vara en människa, så att han hade kunnat berömma sig och säga: Mitt kött och blod sitter över alla änglar.» Se, om vi en gång kunde få den nåden att rätt tro och besinna sådant, skulle vi väl en gång börja höja oss över detta jordlivets usla, småaktiga fröjder och sorger, och i en rätt himmelsk glädje hava vår umgängelse, vår skatt och berömmelse uti detta stora nådesunder, älska, prisa och bekänna vår store broder, berömma oss av honom och hava vår tröst, vår lust och vårt nog i honom.

Kejsar Augustus, såsom en lärd herre och älskare av bokliga konster, satte stundom en lagerkrans på sitt huvud och gick därmed in i de romerska poeternas samfund, för att, såsom en poet av deras orden, få höra deras skaldestycken och för dem uppläsa sina egna. Detta aktade poeterna för en så stor ära, att de allestädes skröto däröver, att ock kejsaren hade blivit poet och en av deras orden. Sammaledes skulle ock vi göra och mot djävulen, mot våra egna fel och skröpligheter berömma oss däröver, att det allra högsta majestätet, Guds egen Son, har blivit människa och vår ordensbroder, att den mänskliga naturen är förenad och prydd med det gudomliga majestätet.

Sådant var det, som änglaskaran menade, när den sjöng: Ära vare Gud i höjden! – Gud vill endast hava äran av att hava gjort allt väl – och frid på jorden – nu, då Fridsfursten har kommit, som stiftar frid emellan Gud och människan och frid i alla troende hjärtan, må ock jorden vara fredlig och allt kiv, nit och tvedräkt upphöra – till människorna ett gott behag eller välbehag, såsom änglarnas ord (evdåkia) egentligen lyder; de ville säga: Nu, människor, »hyllen Sonen» och glädjens åt vad I fått, emottagen honom väl och ansen det gott, som han för eder är och gör; ja, emottagen ock villigt allt vad därmed följer, satans och världens vrede, ansen det väl, nämligen för eder tillräckligt och väl vad Gud nu givit, så är allt väl. Detta kunna icke alla: de helbrädda värdera icke läkaren, de fria icke förlossaren; därför är detta ett ljuvligt evangelium endast för arma, bedrövade syndare och publikaner.

O, ett saligt evangelium, ett hjärtfågande budskap för dessa elända, sjuka och bedrövade själar, som hos sig själva bittert röna, vad synden vill säga, som känna sin fångenskap därunder, sin dom och fördömmelse, som gärna ville vara bättre, men icke kunna, vilkas samveten äro förvirrade, och vilkas hjärta icke vet, vart det skall taga vägen. Kommen hit, alla I elända, här är ro och vederkvickelse, om I blott viljen höra och förstå eder Frälsare, eder goel, släkting och bördsmän! »Kommen till mig», säger han, »I alla, som arbeten och ären betungade»; kommen fram och varen icke skygga; det är just för eder, jag är kommen, icke för de rättfärdiga, som ingen Frälsare behöva, utan för eder, som menen, att I ären de vederstyggligaste, ovärdigaste och ohjälpligaste syndare. Anammen blott mig, med allt vad jag förvärvat eder; jag är Jesus, eder broder, och I ären mina; allt mitt skall vara edert, och edert skall vara mitt; given mig blott edra synder, eder dom och nöd; dem skall jag taga; tagen I min rättfärdighet, min förtjänst; jag har därför kommit, att jag skulle tilldela eder hela mitt himmelrike, nåd, ära och salighet, för att endast få se eder en gång rätt glada och lyckliga hos mig; jag giver eder allt till skänks, blott I viljen taga emot det; ären I ännu arma syndare, ären I det icke värda, haven I förtjänat annat, så vet jag det väl förut; jag har just därför kommit; icke emedan I voren goda, rena och rättfärdiga, utan just därför att I voren syndiga, fallna, förnedrade, olyckliga; hadn I själva kunnat förtjäna nåden och himmelen, varför skulle jag då hava kommit?

Därför bjuder jag eder på nåd, och nåd skall vara nåd och icke eder värdighet; kommen, köpen och äten, utan penningar och för intet, all min nåd och salighet; de obotfärdiga stöta den ifrån sig; verkhelgonen vilja köpa och förtjäna den av mig och trampa därmed mitt blod under fötterna; därför, I elända, given I mig äran, den äran, att jag skänker eder allt av nåd! – Ja, först och sist:
Ära vare Gud i höjden!

– C-O Rosenius

(Tredje årgången, år 1844)

© Pietisten 2021

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com